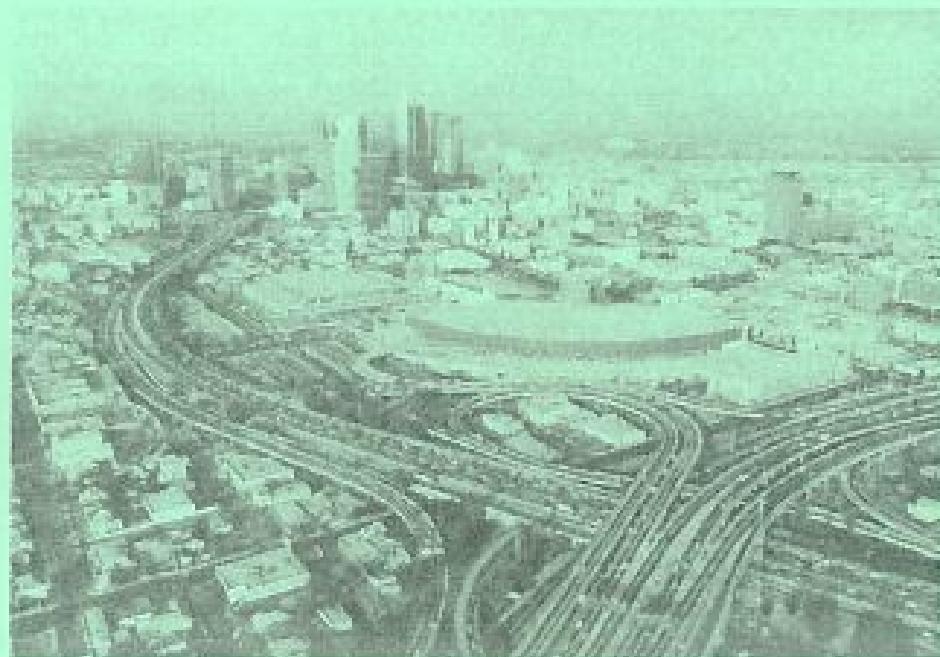

886.4-3
ГТЗ7

ВЕЛИЧКО ГЕОРГЕВ

ДОКОСВАНИЯ ДО АМЕРИКА

Нова Загора

"злато" се пръсне по земята, едва ли ще има гладуващи и страдащи от немотия хора - красота и заблуда. Това са само скали и то без кюлче злато. Подобна измама ни отвежда до другата скала, която е отсечена като с нож от Златната планина. Това са отвесни образувания, които се извисяват със страшна сила и мощ над нас със височина над 300 метра. Скалата е дъгообразна с обратни наклони. Седнали сме в основата ѝ, да послушаме нейната реч. Тихо е. Само тя говори. Тих шепот достига до нас, като някакво тайнство с важно послание. Меко и нежно ни приветстваше "Бакърената скала" с глас, идващ от много далечни времена. От тук нататък не бяхме сами. Пустинята беше отстъпила място на живота...

ЧЕТИРИ ДНИ В САН ФРАНЦИСКО

Първият ден от екскурзията започна през деня на 29 декември и след 700 километра, ето ни в квартал Фриймонт - квартал с ниски едноетажни къщи с дървени керемиди, с дворове без огради и красиви градини с много цветя. Посрещнаха ни наши познати и приятели - българи.

На следващия ден към 10.00 ч. при 15°C тръгнахме за Сан Франциско. Пътят е насенчен от заливи, което предполага, че трябва да преминем през мостови съоръжения. И ето ни пред първия мост. След задължителна такса той ни отвежда на главния път - същността на нашата екскурзия. Засякохме разстоянието, което се оказа 13 km.

Вляво е летището с всички помощни летателни съоръжения, на което кацаха и излитаха самолети на различни компании. Погледите ни обхващат амфитеатрално разположени високи сгради, които подсказват, че Сан Франциско ще ни посрещне с център в стил нюйоркски небостъргачи. Навлизаме в същината му и наблюдаваме трамвай с по един вагон, наречени кабелни коли, тролейбуси, файтони, теглени с коне, само покрай океанския бряг, където е по-равнинно. Градът е разположен на

изключително начупен терен. Ниско-високо, високо-ниско и тъй целият град.

Първо се отбиваме в католическия храм, където ни завладя музика от орган, на който се изпълняват традиционни творби на великото тайнство и тяхната вяра. Височината на храма, вътрешния купол - 30 метра, по стените образите на католически светци - типично за вярата им.

Вървим по улица „Ломбард“. Казвам ви няма друга като нея. Това е най-кривата улица и неслучайно носи името „кривата улица“. Улицата представлява отсечки от по 300 метра с наклон 45 градуса, а завоите са под ъгъл 30 градуса. От двете ѝ страни има тротоари, за слизане и изкачване на пешеходци. От двете страни на улицата над главите на пешеходците са надвиснали дървета с цитрусови плодове, което създава допълнителен колорит. Движение на автомобили е възможно само в едната посока.

Разходката ни из колоритния Сан Франциско продължава. Ето ни пред едно много интересно мостово

съоръжение, което носи загадъчното име „Голдън гейт“ - златният вход, дълъг 2000 метра,строен от 1933 до 1937 година. Нощем този административен, стопански и туристически възел, от височината на птиче поглед, има величествен вид. По него като българска мартеница се нижат коли. Да ви кажа малко повече за значението на думата „златен вход“. Когато се разчуло, че в Калифорния, по конкретно в района на Сан Франциско, има богати залежи на злато, той се насеява с много иманяри - търсачи на злато. Почти всички, пристигнали тук с кораби са останали, защото не са имали възможност отново да се върнат по родните си места и започнали да насеяват тази земя. Злато не било намерено. Единствените, които заботели били, тези които продавали инструменти и пособия за търсене и откриване на благородни метали.

Допълнително настроение в посещението ни в Сан Франциско внесе посещението на галерия с фотографии на местни фотографи на красотите на този край. Наслаждавайки се на всичко тук, изживявайки естетическа наслада. Най-силно впечатление ни направи собственичката на галерията, която като разбра че сме българи ни запя българска народна песен, която я е впечатлила при гостуването на български ансамбъл. България пее в далечното Сан Франциско и думите на песните ѝ се помнят и пеят. Никога няма да забравя тази жена, която ни изпълни с национална гордост.

САН ФРАНЦИСКО НИ ПРИВЛИЧА ОТНОВО

Последния ден отново ни предстоеше продължителен преход по брега на океана и разглеждане на туристически обекти от Сан Франциско. Тръгнахме при температура 16°C в слънчево и топло време. По главния път, по който се движим, от двете страни могат да се видят овощни и зеленчукови градини, обработваема земя, пасбища за кози, крави, коне. Последователно преминаваме през живописните градчета Монтерей и Кармел и спираме на курортна база, изобилстваща от голф игрища и спортсти,

трениращи на тях. Множество вили, магазини, ресторани и павилиони със стоки и пособия за спорт. За да види човек всичко, трябва да измине из парка 17 мили. Управителят на базата ни обясни, че на тази, внушителна за нас, база е проведено само веднъж щатско състезание по голф. Ако наблюдаваш далечния бряг, ще видиш прекрасна зимна гледка. Истината, обаче, е малко по-различна. Бинокълът ни помага да разберем това и да видим прекрасна гора от кипариси и борове. Разходката ни продължава. Виждаме самотен кипарис на една скала. Преводачката ни обясни, че този вид кипарис е защитен вид, който живее повече от триста години, достигащ височина двадесет метра, с клони лежащи встрани.

Вече бяхме изминали около 250 км. и преводачката ни обясни, че сме до къмпинг, който е единственото място, където от съвсем близко разстояние могат да се видят моржове. Наблюдаваме ги и виждаме, че едни си лежат, други се боричкат, трети демонстрират специфичните си въртене и звуци. "Наричат ги слонски моржове. Не бива да се дразнят, защото стават агресивни.", информира ни преводачката. Моржовете са пренесени тук през 1990г. от по-северните части на страната, където са били преследвани и избивани. Сега те са защитен вид. На 280 мили на юг от Сан Франциско, някъде тук, в пустинната част, е била изработена атомната бомба, хвърлена над Япония през 1945г. Тук е била и резервната площадка за приземяване на совалките...

...Вече сме пред един от кварталите на Лос Анжелис. Малко отклонение и сме на гости на един именит, близък българин. Обикновено се канят познати и приятели, живеещи в Америка.

На партита бяха дошли и наши познати. Витаеше духът на България, на традициите, на песните и на игрите. Да ви кажа честно, много е хубаво да си сред българи в една далечна и чужда страна.

МАГИЯТА НА ЮНИВЪРСЪЛ СТУДИО

Въпреки, че на планината срещу нас се вижда големия надпис HOLLYWOOD, няма да се опитвам да променям представите на хората и да се базирам на статистиката, която показва броя на филмите за една година, за участващите артисти и видовете награди, които са давани и значението на разпространението им по света. Ще отклоня този въпрос съвсем съзнателно, за да насоча вниманието ви върху други подробности, които не са по-маловажни.

За себе си ще кажа, че очаквах този ден с голямо нетърпение. Намираме се пред Юнивърсъл студио. Още със закупуването на билетите бързаме към първата зала. Предстои да видим анимационния филм "Спасяване на принцесата". Вземаш предоставените специални очила и се настаняваш в залата. Напрегнато очакване. Появява се красива картина. После момъкът, който ще спасява принцесата. Започва лутане из пропасти и лабиринти. Срещат се чудовища и благородни животни. Изведнъж нещо прогърмява и залата започва да се тресе. Летят остри копия, зейнали динозаври, небивали пропасти, които се откриват

пред зрителите. Седалките се движат напред, назад, встрани, падат скали върху ни. Огромни вълни вода се лее в залата, целите сме мокри. Летят пламъци, гори огън. Залата гърми, чуват се викове, смях и плач на деца. Така е, когато става нещо необикновено. Как би се чувствал човек комфортно, когато срещу него изникват неочеквани опасности, макар и да са само илюзия.

Пред огромно заграждение сме. Заграждение от ламарини, тенекиени отпадъци, гуми, мрежи, части от лодки - изобщо развалини. Навлизаме в открита зала - нещо като стадион. Пред нас виждаме голямо езеро, имитиращо развълнувано море и корабокрушение. По надписите четем - "Острова" - бензин, плаващи платформи, пречупени мачти, разхвърлени въжета, пожарогасители, люлеещи се спасителни лодки, политнали кранове - изобщо безредие и хаос.

Напрежението расте. Изведнъж с лодка пристига жена, която съобщава, че е видяла земя. Наред с голямото объркване настъпва радостно оживление. От всички страни се стреля в знак на радост... Но в морето цари пълен хаос. Изригва огън, плискат се вълни, от голяма височина падат хора във водата, всичко гори. Водните пръски създават дъга. От високото се задава самолет, който се приводнява със страшна сила и облива всичко с вода. Борбата за притежание на острова продължава със стрелби и лични борби. Островът на спасението е овладян.

Излизаме от тази зала и по най-бързия начин се отправяме към следващата - "Завръщане в бъдещето". Нареждаме се по осем души в една кола. Започва движение из страшни лабиринти, скални образувания, падащи предмети, съборени от гръмотевици, пропадане в пропasti, среща с огромни отворени челюсти, прииждаща с трясък вода, навлизане в мъглявини и излизане през бездънни пропasti и когато човек се отдръпва започва страхотно падане назад, бълскаме се в някаква преграда и се отклоняваме много силно вляво. Вече не издържам и викам

колкото мога - спирайтеее. Вратата на кабината се отваря и всички се смеят.

А сега - борбата за спасяването на момчето по мотиви от "Терминатор". Спасителят води война с роботи, космически кораби и други летящи обекти. Залата се превръща в истинско бойно поле. При нас, зрителите, падат шрапнели, взривни механизми и камъни, огнени стрели ни преследват, а цялата зала се тресе и люлее в различни посоки. Всичко приключва със спасяването на момчето и ние можем да напуснем залата и отново в следващата. Изпаднали сме в безизходица. Лутаме се из джунглата. Срещат ни кръвожадни зверове. Пътуваме с една лодка по буйна река. Пред нас -непреодолим водопад. Ще ни издави, политаме в някаква пропаст и летим. Само след няколко секунди със страшен трясък сме на открито във вода. Колко сме летели - никой не знае. Тази зала е най-малко посещавана, поради невероятния завършек на шоуто.

Следва залата на пожарите. Как възникват и методите за тяхното потушаване. Тук всичко е истинско. Внезапно възникване и своевременно гасене. Силни взривни вълни люлеят залата. Горят къщи, складове, бензиностанции. Температурата е непоносима. Огънят продължава да настъпва срещу нас. Мощни противопожарни струи обливат горящите обекти. От падащите горящи конструкции се разпилява огън, огнеборците правят опит да го овладеят, но въпреки опитите им залата избухва в пламъци. Зрителите, бягайки напускат този огнен ад.

Денят, който настъпваше бе определен да посетим мястото където правят филмите. Важен и много вълнуващ ден. Вървяхме в преградните лабиринти, вървяхме почти половин час, докато стигнем до откритите влакчета за "другата земя", където е изграден градът, който много хора мечтаят да посетят. Той е разположен върху площ 150 акра или 361 декара. Тук виждаме постройки (само техните фасади) от всички времена и епохи - бараки, счупени дървени мостове, разбити коли и истински самолети, за

който филмовата индустрия е платила астрономическа цена необходим да бъде взривен в някакъв филм. Сега самолетът е експонат. Навлизаме в тесни улички с каменни настилки и вити вътрешни стълбища. Сгради типични за Тексас в квартал наречен малка Европа, с всички особености за претворяване на действителността. Навлизаме в някаква сграда. Влакчето от четири вагона се побира в нея. Затварят се вратите. Тъмнина. Чува се тръсък - просветлява. Започва срутване на скали, които политат към нас. Под падналите скали има смачкани коли, лети влак и се бълсва със страшна сила в развалините - катастрофира. Всичко се обръща. Нашето влакче пада на дясно и ни залива вода - давим се. Чуват се само писъци и викове за помощ. След малко излизаме от тази бъркотевица, за да влезем в тунел, където земетръс ни обръща влакчето, въртим се с главата надолу, а покривът на тунела се пропуква и пада. Затиска ни. Току излезли от един кошмар започва друг. Започваме да потъваме в едно езеро, но изведнъж излизаме от него, за да се потопим в друго езеро, където акули нападат хора от корабокрушение, разкъсват ги, тече много кръв. Ние пропадаме към дъното. Страшно е. Имаме късмет - още сме живи и суhi. Влакчето се движи бавно. Настига ни гръмотевица. Светкавиците затварят очите ни. Дъжд се излива като из ведро. От склона приижда буен поток, който се усилва от страничните прииждащи мътни води и увеличава всичко по пътя си. Наблюдаваме бездиханни случващото се около нас. И вместо стихията да ни повлече незнайно накъде, водохващащите канали спасяват живота на много туристи.

Не претръпнали от преживяното спирате пред две коли, които започват да се въртят във въздуха. Влакчето, в което сме също се залюлява до обръщане. Продължаваме да се движим на открито из Юнивърсъл студио. Покрай нас виждаме стари коли, фургони, барабани от кабели, материали за понтонни мостове, бараки, порутени сгради, товарни автомобили, части от кораби - извадени от дъното на незнаен воден басейн. На това място, за което ви

разказвам се снимат много от холивудските филми. Виждат се камери на високи кранове. Във влакчето можеш да гледаш филми правени по тези места и ако погледнеш можеш да видиш много кадри, които си виждал и преди. Както всяко удоволствие и това има своя край. Време е да се разделим с това, чудо, създадено само и единствено от человека за человека!

ПОСЛЕПИС

Разделям се с Калифорния, в частност с Лос Анжелис - Сити, където имах рядката възможност да гостувам на дъщеря ни три месеца. Дали са достатъчно или не – не знам, но знам, че човек бързо свиква с хубавото. Хората тук са други - любезни и внимателни но същевременно с повищено самочувствие, усещайки своето превъзходство над останалите нации. Не може да не спомена и факта, че много хора от други нации работят там, за просперитета на тази страна. Те са станали техни граждани и спазват стриктно съществуващите закони. Работи се много. Времето не се пилее за излишни неща, поради което се претендира и за реално заплащане. Тук автоматиката е въведена и в домовете, гаражите, входните врати. Има възможности, но и порядък. Животът е спокоен.

Ако имате възможност да отидете там ви съветвам да си направите един експеримент. Застанете на тротоара и се загледайте в колите. Много рядко можете да забележите кола с повече от един пътник.

В детските ясли, градини и училища обучението се извършва по строги просветни правила.

Завършвам разходката си и своя разказ. Разделям се с Америка с пожеланието и българите да последват примера на американците да обичаме децата, цветята и красотата на природата, да ги поддържаме и пазим такива каквито искаме да ги имаме.